

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του Ἀργυροῦ Μεταλλίου της Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 500 ἑξά-
μηνη δρχ. 275. Τρίμηνη δρχ. 150. Τὸ φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (καυδρομικαὶ
ἐπιτομαί, τσέκ κτλ.) ἀνωμόμος: «Πρὸς τὸ περιο-
δικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δδὸς Ἐδ-
ρυίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΝΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέπητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδρυίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 49ος

Ἀθῆναι, 4 καὶ 11 Ἀπριλίον 1942

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 18-19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Συμπλήρωσε τὴ σκέψη τῆς ἑταί :
« Καὶ παιδὸς θὰ σ' ἀγαπήσῃ,
χρυσὸ μου παιδί, ἕπως σ' ἀγάπησα
ἐγώ ; . . »

Καὶ κατεβαίνοντας σιγά-σιγά στὸν
κῆπο, ἐσκοπούεζε τὰ δάκρυα ποὺ ἔ-
τρεχαν πάνω στὰ ἰσχνὰ καὶ ρυτιδω-
μένα της μάγουλα.

Σὲ λίγο ὁ Φίλιππος, μὲ τὰ κα-
θημερινὰ του, βοήθησε τὴ θεῖα Ἀν-
τωνία στὴ μεταφόρτουση τῶν πασέ-
δων. Δηλαδή ἐκεῖνος ἔκανε ἑλὴ τὴν
ἐργασία, ἐνῶ αὐτὴ, καθισμένη σ' ἕνα
σκαινί, ἐπέβλεπε καὶ ὀδηγοῦσε. Κα-
θὼς ἐργαζόταν, τὸ παιδί ἐτερέτιζε
ἑδῶμα τραγουδάκια. Ἐνας ὠραῖος
κατακόκκινος καρδινάλιος ἄφησε τὸ
δέντρο του καί, πλησιάζοντας, ἐκά-
θησε ἄφρα στὸ μικρὸ λισγάρι ποὺ
χειριζόταν ὁ Φίλιππος.

— Φύγε ἀπ' ἐκεῖ, ἐκλαμπρότατε!
τοῦ φώναξε τὸ παιδί χωρὶς νὰ δια-
κόψῃ τὴν ἐργασία του. Τώρα δὲν
μπορῶ νὰ παίξω μαζί σου ἔχω, κα-
θὼς βλέπεις, δουλειά. Μὰ γιὰ στά-
σου ! νὰ ἕνα ὠραῖο σκουληκάκι νὰ
φᾶς, πάρ' το !

Τὸ πουλὶ ἐκελαίδησε ἕνα σύντομο
μὰ γλυκότατο εὐχαριστήριον, πήρε
τὸ σκουληκάκι ποὺ τὸ ἔδωσε ὁ
Φίλιππος, καὶ πέταξε ἐπὶ τῷ φωλιά,
ἕπου, μ' ἄλλα γλυκὰ κελαϊδήματα,
διηγῆθηκε ἐπὶ τὴν οἰκογένειά του τὸ
σπουδαῖο περιστατικόν.

— Ἀ, νὰ τώρα καὶ ὁ Ἀναγε-
λαστής, εἶπε ὁ Φίλιππος βλέ-
ποντας ἐν' ἄλλο πουλί, ποὺ ἦλθε καὶ
ἐφτερούγιζε γύρω του, ἀγγίζοντας
σχεδὸν τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ,

γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴν του.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ κελαϊδοῦσε κατὰ
πολλοὺς καὶ διάφορους τρόπους, σὰ
νὰ περιγελοῦσε τὰλλα πουλιά, μι-
μούμενο ἐπὶ τὴν ἐντέλεια τὸ κελαϊδή-
μα τοῦ καθενός—ἀκόμα καὶ τὴ φωνή
τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ τὸ λένε
καὶ Ἀναγελαστή.

— Περὶεργο πρᾶμμα, εἶπε ἡ Ἀν-
τωνία, πῶς σὲ περιτριγυρίζουν τὰ
πουλιά καὶ οἱ πεταλούδες. Δὲν σὲ
φοβοῦνται καθόλου, γιὰτι καὶ σὺ
δὲν τὰ πειράζεις ποτέ.

— Δὲν μὲ φοβοῦνται γιὰτι τ' ἀγα-
πῶ καὶ τὸ ξέρον, ἀποκρίθηκε φαί-
δρὰ τὸ παιδί. Εἶναι πολλὸς καιρὸς
ποὺ γνωρίζομαστε, ποὺ ζοῦμε μαζί.
Ὁ κῆπος αὐτὸς εἶναι τὸ σπίτι τους,
ἕπως εἶναι καὶ τὸ δικό μας. Κάνου-
με σὰ μιά οἰκογένεια. Μὰ καὶ σὺ,
θεῖα Ἀντωνία, δὲν εἶσαι ἡ μητέρα
τῶν πουλιῶν, ποὺ τὰ ταΐζεις ὅταν
κάνῃ κρύο καὶ δὲν βρίσκουν νὰ
τρώγῃ ἀρκετά ;

«— Νά τα ! ἐδῶ μέσα εἶναι τὰ παιδιά μου,
σὰς τὰ ἔφερα» (Σελ. 118, στ. α')

Ο Φίλιππος εξακολούθησε να εργάζεται με το ωραίο κεφάλι σκυμμένο στη γη, χωρίς να βλέπει την Αντωνία, που τα μάτια της ήταν ακόμα διακρουσμένα. Στόν κήπο, που άντηχόσε από κελαϊδήματα και θροσάματα φύλλων και πτερών, αιθανόταν κανέναν γαλήνη, ήρεμία και χαρά. Κι' αυτά ακόμα τα έρειπια, τάποκαϊδία, ντυμένα τώρα με πρασινάδες και λουλούδια, ήταν ωραία. Τίποτα εκεί μέσα δεν ένέπνεε θλίψη κι' άπελπισία. Από που λοιπόν προερχόταν ή τόσο μελαγχολία της Αντωνίας, που με σταυρωμένα χέρια — τα χέρια εκείνα που είχαν εργασθεί τόσο πολύ — κοιτάζε με βλέμμα γεμάτο στοργή τ' ωραίο κι' εϋθυμο παιδί; Μυστήριο.

Αξαφνα τὸ κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε δυνατά.

Πήγαινε, παιδί μου, νάνοιξης γρήγορα, είπε ή θειά Αντωνία αὐτός που χτυπᾶ φαίνεται πολύ βιαστικός.

Τὸ παιδί ἔτρεξε νάνοιξη κι' ή θειά Αντωνία σηκώθηκε γιά νά δεχθῆ τὸν ἐπισκέπτη.

Ήταν ὁ πάτερ Ιωσήφ. Γοργός, πέρασε τὸ μέρος τοῦ κήπου ἀπὸ τὴν πόρτα ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸ μαῦρο γυαλιστερό ράσο τοῦ κυμάτιζε. Κρατοῦσε προσεχτικᾶ ἓνα πρᾶγμα σκεπασμένο μ' ἓνα μαντήλι κοκκινοκίτρινο. Χωρὶς νά κοιτάξῃ δεξιά κι' ἀριστερά, πήγαινε ἐκεῖ που ἦταν τὸ τραπέζι τῆς θείας Αντωνίας—δηλαδή στὴν εἴσοδο, κάτω ἀπ' τὸν ἐξώστη—κι' ἀφῆσε τὸ δέμα τοῦ λέγοντας:

— Αντωνία, καλή μου φίλη, Φίλιππε, παιδί μου... σᾶς τὰ ἔφερα! Νά τα, ἐδῶ—μέσα εἶναι τὰ καμμένα τὰ πλασματάκια... τὰ παιδιά μου... σᾶς τὰ ἔφερα!

Ἡ Αντωνία κι' ὁ Φίλιππος τὸν κοιτάζαν ἐκπληκτοί. Ἡξέραν καλά τὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέα γιά τὰ χαριτωμένα εκείνα ἀσπρα ποντικάκια, κι' ἀποροῦσαν τί νά τὸν ἀνάγκασε ἀραγε νά τὰποχωρισθῆ.

— Μήπως ὁ Πανιερώτατος σᾶς μάλλωσε ἐξαιτίας τους; ρώτησε με ζωηρό ἐνδιαφέρον ὁ Φίλιππος.

— Ὁχι, ὄχι, παιδάκι μου. Ὁ Πανιερώτατος οὔτε ἤξερε καν πὼς ὑπάρχουν. Μὲ κάλεσε γιά κάτι ἄλλο πολύ πιό σπουδαῖο... εἶχε νά μου ἀναθέσῃ μιὰ ἰδιαίτερη ὑπηρεσία κι' ἤθελε νά μου δώσῃ τίς ὁδηγίες του. Ἡμουν ἀνόητος που φαντάσθηκα πὼς με φώναζε γιά νά μου μιλήσῃ γιά ποντικάκια... Ἀπόψε φεύγω.

— Πὼς; ἀπόψε φεύγετε, πάτερ-

Ἰωσήφ; Καὶ που πάτε; μακριά; φώναξαν σχεδὸν συγχρόνως ή γριά καὶ τὸ παιδί.

— Ναι, ναι, ἀπόψε. Ἀλλά δὲν μπορῶ νά σᾶς πῶ που πηγαίνω... ή ἀποστολή μου εἶναι μυστική. Θά σᾶς πῶ μόνο—αὐτὸ, νομίζω, δὲν ἀπαγορεύεται— πὼς θά λείψω πολὺν καιρό. Πηγαίνω νάντικαταστήσω ἓναν ἄλλον ἱερέα που ἀρρώστησε. Ἄμα γίνῃ καλά, μπορεῖ νά γυρίσω, ἐκτός ἀν ἄλλη διαταγή με στείλῃ ἄλλοῦ.

— Δὲν μπορεῖτε νά πάρετε μαζί σας καὶ τὰ παιδιά σας, πᾶτερ Ιωσήφ; ρώτησε ὁ Φίλιππος. Πὼς θά κάνετε χωρὶς αὐτά;

— Ναι, μου στοιχίζει πολὺ. Καὶ θά μπορούσα νά τὰ πάρω, καὶ τὸ ἤθελα, γιὰ τὰ γαμπῶ περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Μά... δὲν νομίζω πὼς θάταν ἀνάρμοστο γιά ἓναν ἱερέα, γιά ἓνα λειτουργὸ τοῦ Ὑψίστου, νάναχωρησῇ γιά μιὰ ἱερὴ ἀποστολή, συνοδευόμενος ἀπὸ ἀσπρα ποντικάκια;

— Ἀναστῆναζε ἑλαφρᾶ κι' ἐξακολούθησε:

— Κάνω βέβαια μιὰ θυσία, ἀλλά πρέπει νά τὴν κάμω, πρέπει νά τὰποχωρισθῶ.

— Τὰ καμμένα τὰ ποντικάκια, εἶπε ή θεία Αντωνία, σᾶς ἔκαναν τόσο καλὴ συντροφιά!

— Ὁ, ναι, μου ἔκαναν πολὺ καλὴ συντροφιά! ἀλλά ἔκαμα ἀσχημα νά τὰγαπήσω τόσο... Ἀραγε τίς ὥρες που ἔδαπάνησα γιά νά τὰ μάθω νά χορεύουν, δὲν μπορούσα νά τίς χρησιμοποιήσω δίνοντας σέ λογικά ὄντα, σέ ἀνθρώπους, ἀλλά, πιδ ὠφέλιμα μαθήματα; Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ σύντομη γιά νά ἑοδεύῃ κανέναν τίς πολυτίμες στιγμές τῆς σέ μάταιες ἀσχολίες, ὅσο ἀθῶες κι' ἀν εἶναι... Δυποῦμαι τώρα που τὰποχωρίζομαι, ἀλλά εἶναι μιὰ τιμωρία που μου ἀξίζει.

Κι' ὁ πάτερ Ιωσήφ ἔβηξε λίγο καὶ σκουπίσθηκε καλά-καλά με τὸ χρωματιστὸ του μαντήλι.

— Ἐγὼ θά τὰγαπῶ καὶ θά τὰ περιποιῶμαι ὅπως καὶ σεις, εἶπε ὁ Φίλιππος παρηγορητικᾶ. Ὅταν θά ἐπιστρέψετε, θά τὰ ξαναπάρτε.

— Τὸ ξέρω πὼς τάφινω σέ καλά χέρια, καὶ πραγματικῶς, ὅταν θά ἐπιστρέψω θά τὰ ξαναπάρω, ἐκτός ἀν ἰδῶ πὼς καὶ τότε θά τὰγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει... Ὁπωςδὴποτε, μικρὲ μου φίλε, σου τὰ δίνω, μπορεῖς νά τὰ θεωρῆς δικὰ σου, τουλάχιστο ὡς νά σου τὰ ζητήσω πίσω. Χαῖρε, παιδί μου! νά εἶσαι ἐπιμελής καὶ φρόνιμος σὸ

διάστημα αὐτὸ που ἐγὼ θά λείψω.

Ἔτεινε τὸ ρικνὸ του χέρι σὸ Φίλιππο, που τοῦ τὸ φίλησε με συγκίνηση, κι' ἔπειτα ἔτράβηξε τὴ θεία Αντωνία πρὸς τὴν ἐξοδο. Ἐκεῖ στάθηκαν καὶ μίλησαν οἱ δύο τους με ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ὁ Φίλιππος, που εἶχε ξεσκεπάσει τὸ κλουβί, ἔπαιζε με τὰ ποντικάκια καὶ δὲν ἐπρόσεχε σ' ἐκείνους.

— Τὰ χαρτιά θά εἶναι καλά φυλαγμένα ὅσο θά λείπω, ἔλεγε ὁ πάτερ Ιωσήφ, ἀγγίζοντας τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Τὰ ἐμπιστεύθηκα μαζί με τὰ δικὰ μου σ' ἓνα φίλο μου. Ἄν τὰ χρειασθῆς πρὶν ἐπιστρέψω, ζήτησέ του τα καὶ θά σου τὰ δώσῃ.

Κι' ἀφοῦ εἶπε στὴ θεία Αντωνία τὸνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ φίλου του, ἐπρόσθεσε:

— Ἄν τυχὸν τὰ χρειασθῆς...

— Ἐλπίζω νά μὴν τὰ χρειασθῶ, ἀποκρίθηκε ή θεία Αντωνία, καὶ νά μᾶς βρῆτε, ὅταν θά γυρίσετε, ὅπως μᾶς ἀρνίετε.

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω, καλὴ μου Αντωνία. Ἐ, ὅ,τι θέλει ὁ Θεὸς θά γίνῃ... Χαῖρε, καλὴ ἀντάμωση!

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἐγύρισε πρὸς τὴν πόρτα, εἶδε τὸν πάτερ Ιωσήφ νά φεύγῃ. Καὶ τότε συλλογίσθηκε:

— Μπρέ! ἔξασα καὶ πάλι νά τὸν ρωτήσω γιά τὸνομά μου, καὶ νά, τώρα φεύγει... Ἄς εἶναι, θά περιμένω ὡς νά ξαναγυρίσῃ.

IB' Μιὰ ἐκπληξή

— Σωσάννα, ξέρεις πὼς σήμερα εἶναι τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα μου, εἶπε ή Δέα ἓνα πρωὶ στὴ γριά, που πήγαινε κάθε τόσο στὴν κατοικία τοῦ καλλιτέχνη κι' ἔκανε τίς χοντρές δουλειές, γιά νάνακουφίζεται λίγο ή μικρὴ νοικοκυρά.

— Ὁχι, κόρη μου, δὲν τὸ ἤξερα, ἀλλά χαίρω πολὺ που τὸ μαθαίνω, κι' ἐλπίζω πὼς ὁ πατέρας σου θά ζήσῃ νά ἰδῇ πολλές τέτοιες ἡμέρες, γιὰτι εἶχε κάμποσο καιρὸ τώρα που εἶναι πολὺ καλύτερα. Κι' ἔλλαξε πολὺ, δὲν εἶναι πιά ὁ ἴδιος ἀνθρώπος.

— Ναι, σήμερα τὸ πρωὶ που τοῦ εἶπα «χρόνια πολλά» ἔχαμογέλασε. Ἄ, εἶχε πολὺν καιρὸ νά γελᾷσῃ ὁ καϊμένος ὁ πατέρας!... Ἀλήθεια, τώρα εἶναι πολὺ καλύτερα, κι' ὄχι μελαγχολικὸς ὡς ἄλλοτε... Λοιπόν, Σωσάννα, σήμερα θέλω νά τοῦ κάμω ἓνα καλὸ γεῦμα, καὶ πρέπει νά πᾶς στὴν ἀγορά νά πάρῃ κανένα φᾶρι—τοῦ ἀρρέσει παλὺ τὸ φᾶρι—κανένα κοτόπουλο, μπιζέλια, πατάτες, καὶ τελοσπάντων ὅ,τι καλὸ

βρῆς. Νά μὴν ξεχάσῃς καὶ λίγα φρούτα, καλὰ καὶ πολὺ ὄσπρια. Τώρα, Σωσάννα, εἴμαστε σχεδὸν πλούσιοι! ἔπειτα σήμερα εἶχε τὰ γενέθλια του.

Μὲ ἀτυχεῖστη ζωηρότητα μιλοῦσε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ή Δέα, γιὰτι μεγάλη χαρὰ τῆς προενοῦσε ή ἐκπληξή που ἐτοιμαζόταν νά κάνῃ στὸν πατέρα τῆς.

— Πολὺ καλά, κυρία Δέα, θά κάμω ὅπως ἀγαπάτε, εἶπε ή γριά Σωσάννα, εὐχαριστημένη κι' αὐτὴ που ἔδλεπε μιὰ λάμψη εὐτυχίας σὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς.

— Κοίταξε ὁμως νά μὴν πῆς τίποτα στὸν πατέρα, Σωσάννα! Θέλω νά τὰ ἰδῇ ἄξαφνα, θέλω νά τοῦ κάμω ἐκπληξή. Ἐοῦ θά φροντίσῃς γιά τὰ φαγιά, ἐγὼ θά στρώω τὸ τραπέζι. Ὁ Φίλιππος μου ὑποσχέθηκε νά μου δώσῃ λουλούδια γιά νά τὸ στολίσω, κι' ή Κελίνα θά μου κάμῃ ἓνα ὠραῖο γλυκό. Ὅτὸ τὸ φέρω ὅταν θά γυρίσω. Τὸν πατέρα μὴ τὸν ἀνησυχήτῃς καθόλου, γιὰτι εἶχε πολλὴ ἐργασία. Τώρα κάνει ἓνα μετάλλιο που τοῦ παράγγειλε ὁ κ. Ἐνοβορτ, με τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ που τοῦ πέθανε. Εἶχε πολὺ ὄμορφο πρόσωπάκι, ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία που μου ἔδωσε ὁ κ. Ἐνοβορτ, νά τὴν δώσω στὸν πατέρα γιά τὸ μετάλλιο. Ἄμα τελειώσῃ, θά τοῦ τὸ πᾶω καὶ θά τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβά. Ὅστε, Σωσάννα, τὸ νοῦ σου, νά περπατῆς σιγά-σιγά, νά μὴν κάνῃς καθόλου θόρυβο.

— Ἦσυχάστε, κυρία Δέα. Τώρα θά πᾶω στὴν ἀγορά καὶ θά ἑοδεψῶ ὅσο γίνεται λιγώτερα. Τὸν κύριο δὲν θά τὸν ἀνησυχήσω καθόλου. Ὅτὸ μείνετε εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα.

— Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας! ἔχει τόσα χρόνια νά γιορτάσῃ γενέθλια! Τώρα τρέχω νά βρῶ τὴν Κελίνα καὶ τὸν Φίλιππο. Δός μου, σέ παρακαλῶ, τὸ πανεράκι μου. Ὅτὸ φέρω τὰ λουλούδια καὶ τὸ γλυκό.

Στὸ διάστημα λίγων ἑβδομάδων, μεγάλη κι' εὐτυχημένη ἀλλαγὴ ἔγινε στὸ σπιτάκι τῆς ὁσο Βιλλερέ. Γιά τὸν φτωχὸ καλλιτέχνη κι' ή παραμικρὴ ἐπιτυχία εἶχε ἀποτέλεσμα σημαντικὸ. Ἐπιτέλους βρῆκε ἓναν ἀνθρωπο ἱκανὸ νά ἐκτιμῆσῃ τὴν τέχνη του. Ἐ, δὲν ἦταν λίγο γιά τὸν ἀρρωστο κι' ἀπαγοητευμένο γλύπτη. Τοῦ φάνηκε πὼς τοῦ ἐβρῆσαν καινούργια ζωή, κι' ή ἐλπίδα ξαναγύρ.σε στὰ στήθη του. Ἐβλεπε πὼς στὸ ἔξῃς θά μπορούσε, με τὴν ἐργασία του, νά συντηρῆ τὸν ἑαυτὸ του καὶ προπάντων τὴ μικρὴ ἀφοσιωμέ-

νη του κόρη που συμμεριζόταν ὅλες του τίς θλίψεις καὶ τίς στερήσεις. Τὸ ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου, τάγαλματάκια, τὰ συμπλέγματα που εἶχαν βγεί ἀπὸ τὰ ἐπιπέδια χέρια του, ἀφῆσαν τὸ μελαγχολικὸ σπιτι δπου

εἶδαν τὸ φῶς κι' ἐγκατασταίνονταν στὸ ἐργαστήρι τοῦ κ. Ἐνοβορτ, ὁπου γρήγορα ἐβρισκαν θαυμαστῆς κι' ἀγοραστές.

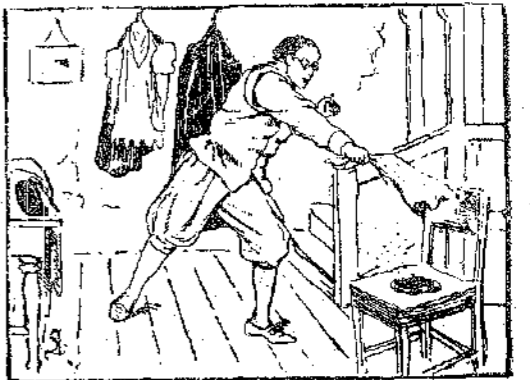
(Παράφραση ἀπὸ τὸ γαλλικὸ) (Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ! ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θά σᾶς διηγηθῶ ἓνα παλιὸ παραμυθάκι που μερικοὶ ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νά τὸ διαβάσετε κάποτε ή νά τ' ἀκούσετε ἀπὸ κανένα. Ἀλλά δὲν πειράζει. Ὅτὸ ξαναδιαβάσετε με καινούργια εὐχαρίστηση, ὅπως συμβαίνει πάντα με τὰ παλιά καλά πράγματα. Κι' ἔπειτα, δὲν πρέπει νά εἰσθε ἐγωιστές. Συλλογισθῆτε καὶ τὰδέλφια σας, τὰ πολλά, τὰμέτρητα, που αὐτὰ τὰ καμμένα πρώτη φορὰ θά τὸ διαβάσουν.

Τὸν πολὺ παλιὸ καιρὸ, ὅταν οἱ ἀνθρώποι, ἄπλοιοι κι' εὐκολόπιστοι, ἐπίστευαν ὅ,τι τοῖς ἔλεγαν χωρὶς νά τὸ πολυεξετάζουν—δηλαδή ὅπως λέμε, τὰ ἔχαφαν ὅλα—ζοῦσε σέ μιὰ μικρὴ πολιτεία ἓνας μικρὸς ράφτης. Τὸν ἔλεγαν Βαρνάβα, κι' ἦταν εἰρηνικὸς κι' ἡσυχὸς ἀνθρώπος, κοινός, λεπτός, ἀδύναμος καὶ κάθε ἄλλο παρὰ παλλικαρῶς. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νά κάνῃ, σὰ ράφτης, τὴ δουλειά του καλὰ, νά εὐχαριστῆ τοῖς πελάτες τους καὶ νά κερδίῃ με τὰ παραπάνω ὅσα ἤθελε γιά νά ζῆ.

Ἀξαφνα τοῦ συνέβηκε κάτι που τὸν ἔκαμε νάλλάξῃ ὀλωσδιόλου ζωή. Ἦταν μιὰ ζεστὴ ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα. Ὁ Βαρνάβας ἔβραβε ἀπὸ τὸ πρωὶ ζωῖς νά σηκώῃ κεφάλι. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀπέξω ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι του πέρασε μιὰ γριά που διαλαλοῦσε: «Πάρτε ὠρμιά γλυκά! Σὴμερα ἔχω καιαίρι καὶ γιγαλατομπούρεκο!». Ὁ Βαρνάβας συλλογίσθηκε: «Ἄς πᾶρω ἓνα γαλατομπούρε-

κο, νά ξεστομίσω ἀφοῦ φάω τὸ στυφάδο μου». Φώναξε τὴ γριά, ἀγόρασε τὸ γαλατομπούρεκο, κι' ἔπειδὴ δὲν ἦταν ἀκόμα ὠρα γιά νά φάῃ, τὸ ἔβαλε σ' ἓνα πιᾶτο καὶ τὸ ἔφησε σέ μιὰ καρέκλα ξεσκεπάστο.

Τὸ μυρσίσηκαν τότε οἱ μύγες, που ἦταν κοπάδι στὸ ἐργαστήρι, καὶ οἰχτηκαν στὸ γλυκό νά βυζᾶξουν τὸ σιρόπι του. Ὁ Βαρνάβας, που ἔξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του, γύρισε μιὰ στιγμή πρὸς τὴν καρέκλα κι' εἶδε τὸραῖο του γαλατομπούρεκο μαῦρο ἀπὸ τίς μύγες που κάθονταν ἀπάνω. «Παλιόμυγες, κάνει με θυμὸ, τώρα νά ἰδῆτε!». Κι' ὀρμώντας, δίνει μιὰ στὸ σαρὸ με τὸ ἴδιο ροῦχο που ἔφαγε, μὰ τόσο δυνατῆ, που πῆγε νά γκρεμισθῆ κι' ή καρέκλα καὶ τὸ πιᾶτο με τὸ γλυκό. Ἐτοιμάσθηκε τότε νά δώσῃ καὶ δεύτερη. Ἀλλά εἶδε πὼς ἦταν περιττό. Γιὰτι οἱ μύγες, τρομαγμένες, ἔφυγαν ὅλες κακὴν κακῶς ἀπ' τὸ παραθύρο, καὶ κάμποσες ἀπ' αὐτῆς ἔπεσαν νεκρές στὴν καρέκλα καὶ στὸ πάτωμα.

Ὁ Βαρνάβας τίς ἐμέτρησε. Ἦταν ἑπτὰ. «Γιά ἰδέες, συλλογίσθηκε» μ' ἓνα μόνο χτύπημα ἐσκότωσα ἑπτὰ! Μισρέ, μπράβο μου! Ὅπου θά τὸ λέω θά θαυμάζουν. Γιὰτι δὲν θά λέω μύγες, καὶ θά νομίζουν πὼς μ' ἓνα χτύπημα ἐσκότωσα ἑπτὰ ἀνθρώπους. Ὅτὸ με παίρνουν γιά ἀντριωμένο, γιά γίγαντα, γιά ἦρωα. Ἐμένα, τὸν κοντὸ κι' ἀδύναμο Βαρνάβα!». Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ἐγέλασε. Ἀλλά τοῦ εἶχε καρφωθεῖ Κι' ὀσην ὠρα ἔτρωγε τὸ στυφάδο του καὶ τὸ γαλατομπούρεκό του, δὲν συλλογίσθ.ε ἄλλο παρὰ τίς μύγες που σκότωσε, κι' ἔλεγε καὶ ξανάλεγε: «Ἐπτὰ μ' ἓνα χτύπημα! Τί ἀνθρώπους, τί μύγες! Ὁ ἄλλος δὲν θά ρωτᾶῃ».

Ἐπιτέλους τὸ πίστεψε κι' ὁ ἴδιος πὼς εἶχε κάνει ἓνα μεγάλο κατόρθωμα. Κι' ἀποφάσισε νά τὸ πῆ στὸν κόσμο, νά τὸ φωνάξῃ, νά τ' ἀκούσουν ὅλοι καὶ μάλιστα νά τὸ διαβάσουν. Καὶ νά, τί σοφίσθηκε νά κάμῃ: (Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

Η ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΙΝΟΥ

Μιά άρχοντική οικογένεια τής Υδρας άπόκτησε την ημέρα τής Λαμπρής ένα όμορφο άγοράκι για τούτο σαν τό βίφτισαν τούδβαλιν τό όνομα Λαμπρινός.

Όταν έφτασε ό καιρός νά πάει στρατιώτης, πήρε άναβολή γιατί ή-ταν φοιτητής.

Άμα έδωσε έξετάσεις κι' έγινε γιατρός, παρουσιάστηκε στό στρατό νά κάνει τή θητεία του, όχι πιά στρατιώτης αλλά έφεδρος άνθυπία-τρος.

Ένώ ύπηρετούσε, ζήτησε κοντά τό Πάσχα άδεια, νά πάει στην πα-τρίδα του νά κάνει με τούς σπιτικούς του τή Λαμπρή και τήν γιορτή του.

Σάν έφτασε στην Υδρα τό Σάβ-βατο τό δαξάρου και τόν ύποδέ-χτηκαν γονείς, συγγενείς και φίλοι, έγινε ζήτηση τής ημέρας ή ώραία κορμωστασιά του πού εζάνταζε πιά πολύ με τή στρατιωτική του στολή —λέε κι' ή μία ήταν τό ταξιαστό συμπλήρωμα τής άλλης.

Έμείνη όμως πού δέν χόρταινε νά τόν βλέπει και νά τόν καμαρώνει, ήταν ή αγαθή Γιαννούλα ή ψυχοκό-ρη στό σπίτι τών γονέων του πού τόν εκάνεκευε μικρούλη.

Καμαρώνοντάς τον, βρήκε πώς ή στολή του ήταν λίγο τσαλακωμένη από τό ταξίδι, και τό βράδυ πού γδύθηκε ό Λαμπρινός νά κοιμηθή, τήν πήρε κρυφά νά τήν σιδερώσει.

Καθώς έτελείωνε τό σιδέρωμα, τήν έσουρούφλισε λίγο κάτω από τή μασχάλη, μ' αυτό τάχασε, νόμισε πώς άνοιξε ή γή νά τήν καταπιεί, έτρεξε στην κυρά της και με άνα-φυλλητά τής διηγήθηκε τό κάψιμο πού τής τό παράτησε πολύ μεγάλο και πώς θά κατάφερναν νά μήν τό 'δω ή ό Λαμπρινός τής και στενο-χωρηθή.

Η κυρά της, σάν κοίταξε με πολ-λή προσοχή τή στολή τή μασχάλη, μόλις ξεχώρισε ένα ανάλαφρο τσου-ρούφλισμα, μικρό σαν πεντάρα, πού ένας άλλος ούτε θά τό καταλάβαινε, και για νά παρηγορήσει τήν ψυχο-κόρη τής τής είπε :

— Μπράδο, Γιαννούλα, τή στολή τήν σιδερώσες τέλεια σάν φρχκο-ράφτης, δέν διακρίνεται ούτε τσου-ρούφλισμα, μείνε ήσυχη, γιατί λό-γος δέν θά γίνη πουθενά, έτσι δέν θά τό μάθω ό γιός μου ούτε και κα-νένας άλλος. Άντε τώρα νά κοιμη-θής ήσυχα σάν άνανάκι κι' από αύριο πού άρχινάνε οι νυκτερινές άκολου-

θίες θά σέ παίρνω μαζί μου νά τις άκοδεις.

Τό άλλο βράδυ, καθώς στεκόταν ή Γιαννούλα στην εκκλησία δίπλα στην κυρά της, και άκουσε νά ψέλ-λουν «τόν νυμφώνα σου βλέπω» κτλ. σάν έφθασαν παρακάτω στό «λάμ-πρινόν μου τή» στολή τής ψυχής, φωτοδότα, και σωσον με», τό παρε-ξήγησε, ένόμισε πώς τήν κορόιδευαν για τό πάθημά της και ρώτησε τήν κυρά της με τρόμο.

— Ποιός τάχα τό πρόφθασε σ'αυ-τούς τούς φωνακλάδες πώς έκαψα τή στολή του Λαμπρινού μας, και μωυ φέλλουν τόν αναβαλλόμενο, κά-νοντάς με ρεζίλι έδώ μέσα ;

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΣΤΗΝ "ΑΓΑΠΗ", (ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ)

Σεο Νίλε

Τό Μεγάλο Σάββατο είχαμε πολ-λές δουλειές. Έπρεπε νά ψηθώ τό άρνι στό φούρνο.

Ένας έτρεχε για λαμπρίνα. Άλ-λος για τις εκκληματοίδες. Η θεία Ζηνοβία από ένωρίς έθαφε τ' αυγά, τ' άφινε λίγο νά βράσουν στη μπο-γιά, κι' ύστερα τάβγαζε. Στό τέλος μ' ένα λαδωμένο πανί τά γυάλιζε για νά είναι πιά φανταχτερά.

Μετά ζύμωνε τήν πασχαλιάτικη καουκόρα. Ένα μεγάλο ψωμί μ' ένα αυγό κόκκινο στη μέση και σου-σάμι.

Αυτές οι φροντίδες είχαν κάτι τό έορταστικό και τό μεγαλόπρεπο. Κι' έπρεπε νά γλυτώσουμε ως τό σου-ρούψιμα.

Περιμνοντάς τήν Άνάσταση, μα-ζευόμαστε στην ιραπεζαρία κι' εκεί ό καθένας άφρωσιωνόταν σέ κάτι : διαβάσαμε, συζητούσαμε, ή μισοκοι-μόμαστε στέν καναπέ.

Κάποιος αναλάβαινε τις χαλκο-μανίες.

Ά, οι χαλκομανίες ! . . Κάτι μι-κρές ζωγραφιές πού τις καλλούσαμε πάνω στό αυγά και παρασταίνανε τήν άνάσταση. Χρειαζότανε μεγάλη προσοχή. Λίγο τό χέρι νά ήταν πιά βαρύ ή ζωγραφία κινδύνων.

Με τις διάφορες άσχολίες ή ώρα περνούσε εύχάριστα. Τό σύνθημα τό έδινε ό πατέρας :

— Έμπρός, έλεγε, σηκωθείτε. Πά-με για τήν Άνάσταση.

Οι κοιμισμένοι πετιόυνταν άπ' τις φωνές μας έντρομοι και νυσταγμέ-νοι. Φορούσαμε τά καλτά μας και δρόμο για τήν Παναγία.

Έκει περιμέναμε τήν Άνάσταση. Και δέν άργούσε. Ό παπάς με φω-

νή σταθερή και χαρούμενη έλεγε τό «Χριστός άνέστη. . .»

Θεέ μου, τί γινόταν τότε. Βαρε-λότα, τρίγωνο, βεγγαλικά, μ' ένα δαιμονισμένο κρότο μας εκάναν νά τρέμουμε.

Κι' οι δρόμοι γέμιζαν μικρά φω-τάκια πού περπατούσαν.

Τήν άλλη μέρα, μετά τό πασχα-λινό πλοίοιο φαί, ή μητέρα μας έ-τοίμαζε για τήν Άγάπη». Ό καθένας κρατούσε τή μισοκαμένη του άσπρη λαμπάδα τής Άνάστασης. Πλουμι-στή με πολλές κορδέλλες κόκκινες και χρυσές από χαρτί. Στά πλάγια είχε πολύχρωμες πούλιες. Μέρες κοιτάσαμε στό μαγαζιά γι' άσπρες λαμπάδες με φιδόγκους και χρώμα-τα. Τις κρατούσαμε περήφανα και τις δείχναμε. Από νωρίς μαζεύο-μαστε στην αυλή τής Παναγίας. Ό-λοι καλοντυμένοι και γιορτινοί. Τά κορίτσια φορούσαν κόκκινα δελουδι-να φορέματα κι' άσπρες κάλτσες. Όσπου ν' άρχίσει ή εκκλησία μερι-κοί παίζανε. Άλλοι κάτω άπ' τά πεύκα τραγουδούσαν. Κι' ή μέρα ήταν τόσο φωτεινή! Μιά ζεστή ά-νοιξιάτικη μέρα μ' άρώματα άπ' τά λουλούδια τού κάμπου. . .

Σέ λίγο ή καμπάνα μās μάζευε : Γκλάν. . . Γκλάν. . . Γκλάν. . . Πόσο διαφορετικά χτυπούσε σήμερα. Χαρούμενη, γιορτινή, σαν τραγούδι άναστάσιμο. Ό παπάς, ντυμένος κι' αυτός γιορτινά, άρχιζε τόν έσπερινό τού Πάσχα: «Δόξα τή άγία και όμο-ουσία. . .» Γαλήνη. Έξω, τά πουλιά, τά λουλούδια, τά πεύκα, επαιρναν μέρος σ' αυτή τή χαρμόσυνη ώρα. . .

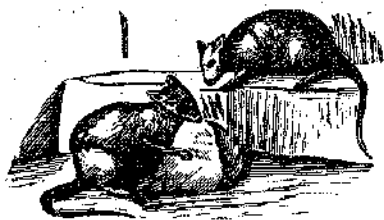
Ήταν σά νά χαιρόταν κι' ή φύση. Από τό «Σπίτι με τις καλές άναμνήσεις» ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

2

Όταν έφυλακίσανε, Και τ' άγριο τό Λιοντάρι Το πήγε κι' ή κερά Άλεπού, Η πονηρή χομπάρι, Κι' άρχισε πιά και τ' έβριζε Και κείνο πιναμένο : — Άχ δέν με βρίζεις, σ' ό κερά, Λέει, μ'ό τό περρωμένο !

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΥΜΑΤΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ...

Άγαπητοί μου,

ΟΥΛ, πάρα πολύ ώ-ραίο κυμάτι τής θρησκευτικής ποιη-σής μας—άν όχι και τούραιότερο— είναι ό Κανών τού Μεγάλου Σαββάτου, πού ψάλ-λεται τή νύχτα τής Μεγάλης Παρασκευής πριν από τούς Θρη-νους τού Έπιταφίου. Μου άρεσε υπερβολικά όταν τόν ά-κουγα, νέος, στις μουσικώτατες εκ-κλησιές τής πατρίδας μου' μα και σήμερα, όταν τόν άκούω ή τόν δια-δάσω στη Σύνοψη μου — ή ηλικία δέν μου επιτρέπει νά τγγαίειω πάν-τα στην εκκλησία—συγκινοβαίω βα-θύτατα, και τούτο όχι μόνο από νεα-νικές άναμνήσεις, παρά και γιατί άνακαλύπτω κάθε φορά καινούργιες όμορφιές στός ύπεραχούς εκείνους Έίρμους και τά θαυμάσια έκείνη Τροπάρια. . . Δέν ξέρω τώρα άν αυ-τά πού λέω δέν είναι για σάς—τός περισσότερους τουλάχιστο — λιγάκι . . . κινέζικα. Τί θά πη Κ α ν ώ ν ; τί θά πη Ε ί ρ μ ο ς ; και τί διαφέ-ρει από τό Τ ρ ο π ά ρ ι ο ; Ξέρετε : έγώ στην ηλικία σας, ήξερα ήξεραν έπίσης κι' οι περισσότεροι από τούς όμιλικούς μου. Γιατί ή άνατροφή πού επαιρναν στέν καιρό μου τά παιδιά—τό είπα κι' άλλοτε — ήταν πιά θρησκευτική από σήμερα. Τό περίεργο είναι πού στέν σχολείο τά θρησκευτικά μας μαθήματα ήταν λιγώτερα δέν είχαμε τόσα Ιερά ή εκκλησιαστικά βιβλία όσα έχετε σεις στό Δημοτικό ή στό Γυμνάσιο. Πηγαίναμε όμως στην εκκλησία πολ-λό συχνότερα, βοηθούσαμε στη λειτουργία ή τήν άκολουθία, λέγα-με, όσο είχαμε φωνή, τό Κύριε έ-λέησον και τόν Άπόστολο, όπως κι' ό Σολωμός όταν ήταν παιδί, άποστη-θίζαμε τά εκκλησιαστικά κείμενα— κι' αυτά πού έλεγαν ό παπάς ή ό διάκος, κι' αυτά πού έψαλλε ό χο-ρός—ξέραμε καλά τό τοπικό, ένδια-φερόμαστε για όλα, τά συζητούσαμε, καμιά φορά τό παιχνιδι μας στό σπίτι ήταν ή «εκκλησιόλα» και, τό κυριώτερο, είχαμε μιάν άνεξάντλητη πηγή άισθητικών άπολαύσεων : τή μεγάλη θρησκευτική ποιήση—τάρι-στουργήματα τών βυζαντινών ύμνο-γράφων και μελωδών, τούς έμπνευ-σμένους λόγους και τις θαυμάσιες εοχές τών πατέρων τής Έκκλησίας

— πού μας ήταν τόσο γνώριμη και οικεία. Φοβάμαι πολύ πώς αυτή ή πηγή σάς λείπει. Γιατί δέν ενδιαφέ-ρεσθε τόσο για τά εκκλησιαστικά, και δέν τά παρακολουθείτε, δέν τά μαθαίνετε, οι περισσότεροι τουλάχι-στο, όσο τότε έμεις. Τό πνεύμα ίσως τής εποχής σάς εκάμε νά στραφήτε προς άλλα. Άλλά χάνετε κάτι ώραίο και μεγάλο. Είναι σά νάγορεύατε τήν άρχαία ελληνική λογοτεχνία, τάριστουργήματα τού Πινδάρου, τού Πλάτωνα, τού Αισχύλου, τού Σοφο-κλή, τού Εφριπίδου. Γιατί τόσο σχε-δόν μεγάλοι είναι, στη βυζαντινή λο-γοτεχνία, ό Μέγας Βασίλειος, ό Χρυσόστομος, ό Ρωμανός, ό Κοσμάς, ή Κασσιανή.

Διαβάστε π.χ. κι' έξηγήστε μόνοι σας τόν πρώτο και περιφημότερο από τούς έίρμους τού Κανόνος τού Μ. Σαββάτου: «Κύματι θαλάσσης ψάλλει: ό ποιητής—τόν κρούσαντα πάλαι διώκτην τούρανον (τόν Φαραώ δηλαδή) υπό γής έκρυψαν τών σε-σωσμένων οι παίδες (οι άπόγονοί τών Ισραηλιτών τού Μουού). Άλλ' ήμεις ως οι Νεάνιδες (οι Έβραιο-πούδες από τό επινίλειο χορό τής Έξόδου) τώ Κυρίω άσωμεν: Έν-δόξιος γάρ δεδόξασται». Δέν είναι ύ-πέροχος; Άλλά τί σάς λέει κι' ό έβδομος: «Άφραστον θαύμα! ό έν καμίνω σωσμένος τούς όλοους παί-δας έν φλογός, έν τάφω νεκρός, ά-πνοος κατατίθεται, εις σωτηρίαν ή-μων τών μελωδοώντων: Αιτωγά, ό Θεός εδλογητός εί!» Όλων τών κα-νόνων, σημειώστε, ό έβδομος κι' ό όγδοος έίρμος άναφέρονται στό συμ-βολικό θαύμα τών Τριών Παιδών, κι' ό μόν πρώτος καταλήγει στό «ό Θεός εδλογητός εί!», ό δε δεύτερος «τόν Κύριον ύμνεϊτε τά έργα». Έ-τσι κι' ό όγδοος τού Μ. Σαββάτου θυμίζει στό τέλος τόν ύμνο τών Τριών Παιδών: «Έκστηθι, φοίτιων ούρανέ, και σαλευθήτωσαν τά θεμέ-λια τής γής: Ιδοϋ γάρ έν νεκροίς λο-γίζεται ό έν θριστοίς οικών και τά-φω σμικρόν ξενοδοχείται: έν Παί-δες εδλογοίτε, Ίερείς άνυμνεϊτε, Λα-ός επερνοψοίτε εις πάντας τούς αιώ-νας».

Ποιός είναι, τώρα, ό ποιητής αυ-τού τού Κανόνος, πού κάθε του έίρ-μος και κάθε τροπάριο είν' ένα δια-μάντι; Κατά τήν επικρατέστερη γνώμη, δέν τόν εκάμεν ένας, αλλά, όπως σημειώνει και τό Τριώδι κατά παράδοση, τρεις: δυο άντρες και μία γυναίκα. Κι' αυτοί είναι: ό Μάρκος έπίσκοπος Υδροντος, ό μελωδός Κο-σμάς, κι' ή μοναχή Κασσία ή Κασ-σιανή. Πολλοί τό άμφισβητούν και

τό πρόβλημα μένει άλυτο. Τό βέβαιο είναι πώς, άν τόν εκάμεν τρεις, ή και δυο άκόμα, δέν λείπει από τήν «ξυνωρίδα» ή μεγάλη Κασσιανή, πού συχνότατα άναγνωρίζεται ή έμπνευ-σή της κι' ό τρόπος τής. Για μένα, τά όραιότερα μέρη τού Κανόνος ει-ναι τής ποιήτριας τού «Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις», και δέν θά εκ-πληττόμενο καθόλου άν νεώτερες έ-ρευνες έδειχναν πώς άλλεκος ό Κανών είναι έργο τής, όπως πλησιάζει νά δείχθη—πώς κι' ό άλλεκος ό Α-κάθιστος Ύμνος — άλλο μεγαλούρ-γημα — είναι έργο τής ίδιας.

Τόν «σκοτεινό» Μεσαιώνα, στό Βυζαντινό Κράτος, πολλές γυναίκες φάνηκαν φωτεινές, μεγάλες. Η Άνα Κομνηνή, ή Πουλχερία, ή Υπα-τία, ή Άθηναίς, ή Εδδσκαία. Άνα-δείχθηκαν στην πολιτική, στην Ιστο-ρία, στη φιλοσοφία, στην ποιηση, στη λεξικογραφία. Άλλά μεγαλύτερη, φωτεινότερη άπ' όλες, στάθηκε ή Κασσιανή. Ήταν ένα φαινόμενο, ένα θαύμα, κι' όχι μόνο άνάμεσα στις γυναίκες τής εποχής τής, αλλά και στός άντρες, τούς μεγάλους έκείνους ύμνογράφους, πού τούς έφτανε και κάποτε τούς ξεπερνούσε.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΡΟΜΙ, ΔΡΟΜΑΚΙ

Δρομί, δρομάκι τής φραγής, μήν πολυβιάζεσαι νά βγεις, μά ως είναι οι βόλτες σου πολλές άπ' τό μαγγάνι, άπ' τις έλιές.

Στενό δρομάκι τής φραγής, όλο νά πές κι' όλο ν' άγής, άπ' τό περβόλι, άπ' τις έλιές κι' άπ' τούρανού τις άγκαλιές.

Κάθε κροφό σου δέν βασιά σ'ό έξη βήματα σωστά: μά μόλις στραφει τό τεύχι, κι' άρχίσεις άλλο άπ' τήν άρχή.

Μέσα στις βόλτες σου θά βρω ένα εκκλησιόδι με σταυρό, τό γαϊδουράκι τ' άφανό πού λιγουφείει πιά σανό.

Τό νήπο πού παραπατεί πλάι στην κυρούλα τή σκυφή, και τ' άξυλόλητο παιδί, πού γλυκά λόγια τραγουδεί.

Ψιλό δρομάκι τής φραγής, πούθε θά πές, πούθε θά βγεις; Θάχης, τό ξέγω, στό πλευρό, κι' άλλο εκκλησιόδι με σταυρό.

τό σκύλο, δίπλα στό βοσκό, πού δε μου δαμίζεται κονά και τό γοργό τό δουλεύτη με τό βασιλικό σ' αυτό.

Σάν τό βιβλίό σέ μελετώ, κατεβατό, κατεβατό, άνοιγμένο άλφαβητάρι πάνω στό Θεού τή χάρι.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

[MB' 545]
 Θωμάσαμε φωτογραφημένον Δοξογραφία δρομίζοντα μέ... σπύνο.

Θεσμή Πατριώτισσα Χαρούμενη

[MB' 546]
 Πληγωμένε 'Αστέ, Σίφουνα, 'Αλκη Μόρα, Τυφλέ 'Ανοιχτομάτη, χρόνια πολλά.

[MB' 547]
 Στους Σανθόν 'Ιαπόννη, Θεοπειανό, 'Ακάκιο, Φιλέρημο, εδομαι για τη γιορτή τους χρόνια πολλά. 'Επίσης εύχαιριστώ όλους με εκχρηστικά.

[MB' 548]
 Προσοχή! 'Η Θηριοδαμάστρια εισέρχεται για να θαυμάση θηρία και μη.

[MB' 549]
 ΙΑΡΥΕΤΑΙ «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ»

«ΣΤΑΥΡΟΣ-ΣΠΑΘΗ»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ΔΙΩ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ, ΠΑΝΤΟΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, ΜΑΤΟΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΓΑΜΙΑΣ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΜΕΛΗ, ΙΠΠΟΤΗΣ Χ! ΗΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ, ΘΑΛΗΣ, ΔΟΧΙΑΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ, ΗΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΣΚΟΠΟΙ, ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΑ, ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ, ΣΧΕΣΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΣΒΑΛΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΤΑ.

ΚΑΛΩΝΤΑ 35, ΑΘΗΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ.—ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ.

[MB' 550]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Ήρξαμεν αυτοδιοικητο παρέρχεται του Ήλλογου μας με τόνονα «Μικρό Ηερισκόπιο».

Κάθε πρόξη του για νάχη κύρος πρέπει να έγκρινεται από το «Περισκόπιο».

Διαγράφηκε δ Στ. Μαζάντος.

[MB' 551]

Τήν κριτική επίτροπή του διαγωνισμού μας θα την αποτελέσουν: «Όλα τα μέλη του Συλλόγου. Προηγουμένως θα ζητήσουμε την συμβουλευτική κρίση γνωστών μας διαπλαστών— που θα τους άνακοινώσουμε, όπως πάντα, στην άγγελία των αποτελεσμάτων, που θα βροθν πολύ σύντομα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

[MB' 552]

Πρωτοπαίνοντας στην κίνησή σας, χαιρετώ όλους με μιά... πιβελιά.

Πινέλο του Ραφαήλ

[MB' 553]
 Κρυμμένος Θλαυκός. Δόξογραφία, Δημοσθένης, Γαβριήλ, Τσαλασούλης

[MB' 554]

Πιοίστορα, ενδιαφέρουσα, τάνκον μου, για να δικαιούσαι αυστειτού ως υιός πολυτέκνου;

[MB' 555]
 Στήν άγαπημένη μου Χρυσάφεια χίλιες καρδιόβγαλιες εύχες για την γιορτή της.

[MB' 556]

Γενομένων αρχαιρεσιών εξέλεγη το κάτωθι συμβούλιον δια την προσχή τετραμηνίαν ('Απριλιος-Ιούλιος 1942).

Επίτιμος Πρόεδρος, ΓΚΑΛΙΚ Πρόεδρος, ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

Αντιπρόεδρος, ΟΔΥΣΣΕΥΣ Γραμματεύς, ΠΥΡΡΟΣ Ταμίας, ΠΕΡΙΚΛΗΣ Σύμβουλοι, ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ, ΠΥΡΡΟΥΙΝΟΣ, ΜΑΥΡΟΣ ΑΕΤΟΣ.

Αρχηγός άθλητικής ομάδος, ΤΣΑΠΑΤΣΟΥΔΗΣ.

Σολ. «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ»

[MB' 558]

Σ.Ο.Σ. βυθίζεσθε. Ξεκουρδισμένο Γραμμόφωνο—Γαύργιος Βέης, Ντάλια = Μπήλιο Καλίτσα.

Σανθή Μακεδονοσοφία

[MB' 558]

Γυφτοπούλα, θερμάς γενεθλιασούς. Κρέμα, Μότσαρτ, για τη γιορτή σας πολλές εύχες.

Όνειροπόλος του «Αστέρως»

[MB' 559]

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προκηρύσσαν Πένταθλον Συμμετοχή δεκαπεντάδραχμης Σύνθεσις πνευματικών άσκήσεων— Δύσεις— Δευκαί λέξεις— Λογοτεχνικός— Ζωγραφικός.— Προθεσμία 30 Μαΐου.— Βραβεία τολάχιστον 6. Πληροφορίες— κείμενα: Πνεύμα 'Αντιλογίας—Φραγκίσκον Πρεζάνην, 'Απελλοδ 4, Τηλ. 25-157, Καθημερινώς έως 1 μ. μ.

ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ ΦΑΝΤΟΣ

[MB' 560]

Ροδοβαλίσσα, καιρό έχεις να κάνης... αμυδύμ». Πώς τόπαθες!

Αστέρων

[MB' 561]

Πέντε Διαπλασοπαθές, με άρεξη για ντόρο, ξαναμαζευτήκανε και ξανατιέξαν την παλιά τους ΖΟΥΡΑΦΑΡΕΑ με σκοπούς πιά ζουρούς.

ΔΑΚΡΙΝΗ, ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ, ΝΤΟΥΝΤΟΥ, ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ, ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ, ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΑ

[MB' 562]

Προσοχή! Μηνιαίο Διαγωνισμοί [MB - 136, 294] συνεχίζονται! Απαντήστε! Τρίτο Ήρώνημα:

«Ποιδ μήνα η εποχή συμπαθείτε περισσότερο;» Συμμετοχή: Δεκάδραχη.— 'Ετοιμάστηκαν 'Εκλεκτά Βραβεία.— Άπλη άπάντηση από: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ Ένοικιότοπος 21

[MB' 563]

Ιδρύεται παρά «ΤΡΙΑ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΑ», μέλη της: Τρελλός Σκοπευτής, Γαβριήλ, 'Εσο 'Ετοιμος [προσοχή στας αναλάσεις μας]

[MB' 564]

Ιδρύθηκε αυτοδιοικητο παράστημα του «Περισκοπίου» με τόνονα ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Κοιτις από τα μέλη της «Νίκης 'Ελπίδος» με διαπλασπούλα κάτω από 17 χρόνων. Σκοποί: οι σκοποί του «Περισκοπίου».

Πρόεδρος, 'Ηπειρωτάκι. Γραμματεύς, Τυφλός 'Ανοιχτομάτης. Ταμίας, 'Ελέντρα. Μέλη, 'Ερημής, 'Ερρίκος, Ξέφυρος, Κίση, Ναυτίλος, Παγκρατώτισσα, Χρυσάφεια.

Διαδύσση: Γαύργιον Κούδουρον, 'Ηρακλείτου 7, 'Αθήνα.

[MB' 565]

Διαβατάκιου Πουλί, εδχαριστώ, για άριστα συγχαίρω, άντευχομαι! και εις άνώτερα. Φιλλόρα

[MB' 566]

Ιδρύεται Σύλλογος «ΟΛΟΙ ΠΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ»

Πρόεδρος, Δοξασμένη 'Ελλός Αντιπρόεδρος, 'Ελληνική 'Ελευθέρια Γραμματεύς, Μπουμπουκάκι Ταμίας, Κατεργική 'Ελληνοπούλα Μέλη, Θεόδωρος δ 'Αρκάς, Φουλάκι, κλπ. Σκοποί: Εσπαθώματα, Διαγωνισμοί.— Διεθύνεις, Κον Σκορίδη, 'Αγίου Κωνσταντίνου 36, 'Αθήναι.

[MB' 567]

Γαλήνη, θερμά συλλυπητήρια 'Αθηναίος του «Αστέρως»

MB - 568]

Η Ζάχαρη παραιτείται για άτομικούς λόγους άπ' την προεδρεία του συλλόγου, παραμένονσα ο' αυτόν ως άπλό μέλος.

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» ΑΘΗΝΩΝ

[MB' 569]

Λουλούδι των 'Ανοιχτοκάδων, Όνειροπέχτρα, άχρηστη τα δλόδαρμά μας συλλυπητήρια:

'Ελληνίς, Πορφυρογέννητη, Γαβριήλ «'Ανοιχτοκάδων»

[MB' 570]
 Διαπλασοκοσμ, σε άγγέλω με βαθυτάτην μου όδύνην την δριστικήν εξαφάνειαν του προέδρου του «ΦΚΑΟΣ» Πολυδέκουσ! Μήπως έβρατε τι γίνεται σύλλογος; 'Ας ποδμε: Αίωνία η μνήμη του, ΑΙΩΝΙΑ... ΑΤΡΩΤΟΣ

[MB' 571]

ΠΑΝΑΙΙΑΗΑΣΙΑΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΣΚΙΤΟΣ

Μάρκον Μπότσησση Θέμα άπολύτως ελεύθερον— Συμμετοχή είκοσάδραχμης.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Πρώτον 600 δραχμών

Αύτερον 400 »

Τρίτον 300 »

Τέταρτον 200 »

Πέμπτον 100 »

Επίσης με 8δραχμοι συμμετοχή συμμετόχετε εις λαχείον, εις τον τυχερόν του όποιου θα άπονεμηθή εις χροσόδους τόμος διαπλάσεως.

'Α άντησαν μέχρι τότε τα διασημότερα διαπλασπούλα με τα καλύτερα Σκίτσα. Διεθύνοίς μου [MB-350]. Περιμένω συμμετοχή από όλους που σπιτάσσω.— ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ 1η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1942.

Μάρκον Μπότσησση «Διαπλασοπαράς»

[MB' 572]

Ο νέος σύλλογος ΤΕΧΝΗ χαιρετά φίλικά τα διαπλασπούλα.— Πρόεδρος, ΔΟΓΟΤΕΧΝΗΣ. Μέλη, Γλάπτης, Ζωγράφος, Συρής, Τοξότης, 'Ηθοποιός, Πράσινος Κεραυνός.— Σκοποί: 'Η διάδοση του παιδικού θαύτου και της Λογοτεχνίας στο σύλλογο μας.

[MB' 573]

Νέος διανοητικός και πνευματικός ανεξάρτητος ζητεί αλληλογραφίαν. Γράφατα, Πάνον Καγιάφαν, Φυλής 104

Ρίμασις «Νίκης-Ελλάδος»

[MB' 574]

Πρωτοπαίνοντας στο ααλονάκι, στέλνω θερμό χαιρετισμό σ' όλα τα διαπλασπούλα—εσ.—Σας δηλώνω προκαταβολικά ότι, θέλοντας και μη, σε λίγο καιρό όλοι σας θα όρακλιθήτε στην

«Αφθαση»

[BM' 575]

Εύχαριστούμε δλόθερμα το άγαπητό «Περισκόπιο» που μας έκανε να διασκεδάσωμε τόσο με τον «Κρυμμένοθλαυκό».

Δουκή Καμέλια, Ροζέ-Λάντια, Αίον 'Αριστοτέλι, Γκάκι, 'Ηπειρωτάκι

[MB' 576]

Διαπλασοκοσμ ήρπισε:

«ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» «ΝΙΚΗ-ΕΛΠΙΣ» «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ» Δούξ της Κεφαλληνίας